

หลวงปู่ทิม อริยะสงฆ์แห่งภาคตะวันออก

พระครูภาวนาภิรัต หรือที่รู้จักกันในนามว่า หลวงปู่ทิม อิสริโก อดีตเจ้าอาวาสวัดละหารไร่ที่เคารพนับถือของชาวจังหวัดระยอง และชาวภาคตะวันออก ยอดพระอาจารย์ที่มีพลังจิตแก่กล้ารูปหนึ่งของภาคตะวันออก ท่านเกิดเมื่อวันที่ 16 มิถุนายน พ.ศ. 2422 ตรงกับรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 แห่งราชวงศ์จักรี ที่บ้านหัวทุ่งตาบุตร ตำบลละหาร อำเภอบ้านค่าย จังหวัดระยอง

ท่านบวชเป็นสามเณรเมื่ออายุได้ 17 ปี เพียงพรรษาเดียว พ่อก็ขอให้ไปช่วยทางบ้านทำมาหากิน และเมื่ออายุครบบรรพชา ก็กลับมาอุปสมบท ได้รับฉายาว่า อิสริโก

ระหว่างบรรพชา ท่านก็หมั่นคันคว่ำและศึกษาตำราตามตู้พระไตรปิฎกตามวัดอย่างตั้งใจอยู่ 1 พรรษา จากนั้นจึงขอลาพระอาจารย์ไปรุดงค์อยู่ 3 ปี ต่างจากพระอื่นๆ ในรุ่นเดียวกันที่ต้องการศึกษาในทางพระปริยัติธรรมเท่านั้น

หลังปลีกวิเวกแสวงหาโมกขธรรมอยู่ 3 ปี เมื่อพิจารณาว่าหาประสบการณ์เพียงพอแล้ว ก็ตัดสินใจกลับมาจำพรรษาที่วัดนามะตูม จ.ชลบุรี อยู่ 2 พรรษา ก่อนที่จะกลับมาที่วัดละหารไร่ หรือ วัดไร่วารี ตามเดิม ต่อมาได้รับการแต่งตั้งเป็นเจ้าอาวาส และจำพรรษาที่นั่นจนวาระสุดท้ายของชีวิต

ในสมัยนั้น วัดละหารไร่ ตั้งอยู่ห่างไกล กันดาร มีน้ำอยู่ล้อมรอบ ต้องบุกป่าฝ่าดงเข้าไป มีเพียงทางเดินแคบๆ ไม่มีรถไปถึง หลวงปู่ได้ชักชวนชาวบ้านร่วมกันพัฒนาวัดและพื้นที่แถบถิ่นนั้น เช่น สร้างเสนาสนะ บูรณะซ่อมแซมกุฏิ ศาลาการเปรียญ สร้างสะพาน รวมทั้งโรงเรียนสำหรับเด็กๆ ในละแวกนั้น งานแต่ละชิ้นสำเร็จลงด้วยดีในเวลาไม่นานนานเสมอ ด้วยความร่วมมือจากญาติโยม ซึ่งมีความเลื่อมใสศรัทธาต่อตัวท่านด้วยความเคารพปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ เคร่งในธรรมวินัย

ภายหลังท่านก็ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นพระครูชั้นประทวน แต่ท่านปฏิเสธไม่ไยดีกับยศฐานบรรดาศักดิ์ เมื่อชาวบ้านทราบข่าว จึงพร้อมใจกันจัดขบวนแห่ไปรับพัดยศและตราตั้งมากมายให้กับท่านถึงวัด ท่านจึงต้องจำยอมรับอย่างเสียมิได้ และในปี พ.ศ. 2507 ท่านได้รับสมณศักดิ์เป็น พระครูภาวนาภิรัต

ท่านเป็นคนถือสันโดษ ถือสมถะ ไม่ยึดติดทรัพย์สินใดๆ ด้านอาหารเพียงมือเดียว โดยฉันเข้าประมาณ 7 โมงเช้า และฉันน้ำชาเวลา 4 โมงเย็น ถ้าเลยเวลาแล้วหลวงปู่จะไม่ยอมฉันเป็นเด็ดขาด แม้แต่น้ำชา ท่านฉันมือเดียว มาตลอด 50 ปีแล้ว และไม่ฉันเนื้อสัตว์ทุกชนิด แม้แต่น้ำปลาก็ไม่เคยฉัน เพื่อมุ่งตัดกิเลสออกไป ท่านฉันมีเพียงผัก ถั่ว หรือเส้นแกงร้อน น้ำพริกกับเกลือป่นเพียงเท่านั้น

ในวัยชรา เนื้อหนังมังสาและผิวพรรณของหลวงปู่ก็คงเป็นปกติอยู่ตามเดิม พลละกำลังของท่านก็แข็งแรงสมบูรณ์อยู่เสมอไม่เปลี่ยนแปลง ยิ่งแข็งแรงสมบูรณ์ เดินไปไหนมาไหนได้สะดวก ยังมองอะไรได้ชัดเจนดี ฟันก็ไม่เคยหักแม้แต่ซี่เดียว

ท่านมรณภาพอย่างสงบเมื่อวันที่ 16 ตุลาคม พ.ศ. 2518 รวมสิริอายุได้ 96 ปี 72 พรรษา นับเป็นพระอาจารย์และมีพระนามมากกว่าพระรูปใดๆ ทั้งหมดในจังหวัดระยองเลยทีเดียว

แม้ท่านจะจากโลกนี้ไปนานแล้ว แต่ความศรัทธาต่อคุณงามความดีที่ท่านได้ฝากไว้ไม่เคยจางหายไป
ในหัวใจญาติโยม

ณ สัทธา
อุทยานไทย